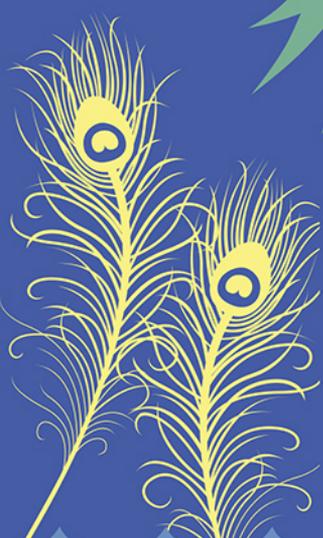

ลาบ มยุเรศ

ประภัสสร เสวิกุล

“เรารู้แค่สิ่งที่เรารู้ และเห็นในสิ่งที่เราเห็น
แต่ยังมีสิ่งต่าง ๆ อีกมากมายที่เราไม่รู้และไม่เห็น
ทั้ง ๆ ที่มันมีอยู่จริง”

น่านมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์ จัดพิมพ์

ลานมยุเรศ

ประภัสสร เสวิกุล เขียน

- พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2544 สำนักพิมพ์นิลุบล
- พิมพ์ครั้งที่ 2 มิถุนายน 2552 สำนักพิมพ์อรุณ
- พิมพ์ครั้งที่ 3 กรกฎาคม 2552 สำนักพิมพ์อรุณ
- พิมพ์ครั้งที่ 4 กันยายน 2552 สำนักพิมพ์อรุณ
- พิมพ์ครั้งที่ 5 มกราคม 2557 สำนักพิมพ์น่านมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์

ราคา 245 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2557: ประภัสสร เสวิกุล
 จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายจากเจ้าของลิขสิทธิ์
 สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ประภัสสร เสวิกุล.

ลานมยุเรศ. -- พิมพ์ครั้งที่ 5. -- กรุงเทพฯ: น่านมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์, 2557.
360 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.
895.913

ISBN 978-616-04-1742-1

ISBN 978-616-04-2119-0 (ฉบับ e-book)

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี สังสกฤตษ์ ผู้จัดการสำนักพิมพ์
 สุชาดา งามวัฒน์จินดา หัวหน้ากองบรรณาธิการ อาจารย์ สุทธิโรจน์ บรรณาธิการเล่ม ณีฐฐพรพรณ
 เรื่องศรีนุสรณ์ หัวหน้ากองพิสูจน์อักษรและตรวจสอบ ดวงพร วิญญูธรรมรัตน์ พิสูจน์อักษรและตรวจสอบ
 จุฑานิช ลิ้มตระกูล ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม เบญจสิงห์ สมบุญ ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา เล่งสงค์
 ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว ศิลปกรรม พิมพ์พิศา คุรุธรรมณัฐ hippyscene 16
 คอมพิวเตอร์กราฟิก จิตติมา ศรีตันทิพย์ หัวหน้ากองประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ
 ประสานงานการผลิต ฉัตรทิพย์ กลิลสิทธิ์ สำนักงาน บริษัท น่านมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอย
 สุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทร. 0-2670-9800,
 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919
 e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ NR फिल्म โทร. 0-2215-9306 พิมพ์ที่ ยูแพด อินเตอร์ โทร. 0-2424-8382

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท น่านมีบุ๊กส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท
 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
 และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าซ้ำ หน้าขาดหาย
 สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน
 หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

นามมีบุ๊คส์ภาคภูมิใจนำเสนอรูปแบบใหม่ใหม่ของ **ลานมยุเรศ** นวนิยายแฟนตาซีเรื่องเยี่ยมของ ประภัสสร เสวิกุล ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ และขอต้อนรับผู้อ่านเข้าสู่นครเชียงใหม่กันอีกครั้ง

เชียงใหม่ ดินแดนที่เส้นแบ่งระหว่างสิ่งต่างๆ ช่างราวเลื่อน ระหว่างความจริงกับภาพลวง ระหว่างอดีตชาติและปัจจุบันภาพ ระหว่างแรงดึงดูดจากโลกสมัยใหม่ที่หมุนไปไม่หยุดยั้ง กับความเชื่อเก่าแก่ในดินแดนที่กาลเวลาจะหยุดนิ่ง

เรื่องราวตำนานลึกลับที่เปี่ยมด้วยกลิ่นอายย้อนยุคใน **ลานมยุเรศ** จะพาผู้อ่านร่วมเดินทางไปกับ ปราณ วีระพงศ์ กงสุลหนุ่มชาวไทย ผู้เข้าไปพัวพันกับปริศนาซึ่งรอกการคลี่คลายของเมืองเชียงใหม่ ดินแดนที่ปรากฏความเชื่อเก่าแก่เกี่ยวกับนักษัตรมากมาย และหลายสิ่งไม่ได้เป็นเช่นภาพที่ตาเห็น

ส่วนจะเป็นอย่างไรนั้น ขอเชิญผู้อ่านพลิกหน้ากระดาษไปสัมผัสด้วยตนเอง

เพราะทุกสิ่งเป็นไปได้ในเชียงใหม่...

นามมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์

คำนำผู้เขียน

(ในการพิมพ์ครั้งที่ 5)

จากบรรทัดแรกที่ผมเขียนเรื่อง “ลานมยุเรศ” ลงพิมพ์ในนิตยสาร *คุณหญิง* เมื่อปี 2542-2543 และพิมพ์รวมเล่มครั้งแรกในปี 2544 ปรากฏว่าจนวันนี้ ลานมยุเรศได้รับการพิมพ์รวมเล่มมาแล้วสี่ครั้งด้วยกัน และครั้งนี้เป็นครั้งที่ห้า ซึ่งผมขอขอบคุณสำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ ที่ได้ให้นำนวนิยายแนวแฟนตาซีของผมเล่มนี้กลับมาพิมพ์ใหม่อีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ท่านผู้อ่านในยุคนี้ได้อ่านกัน

ลานมยุเรศ เป็นการให้ภาพดินแดนลึกลับแห่งเมืองเชียงใหม่ในช่วงสงครามมหาเอเชียบูรพา หรือสงครามโลกครั้งที่สองภาคพื้นเอเชีย-แปซิฟิก ที่กองทัพญี่ปุ่นได้เข้ายึดครองดินแดนต่างๆ ซึ่งเคยเป็นอาณานิคมของมหาอำนาจตะวันตกมาก่อน รัฐบาลไทยในตอนนั้นเป็นพันธมิตรกับญี่ปุ่นได้ส่งกองทหารเข้าไปในรัฐฉาน ซึ่งในเวลานั้นอยู่ในความปกครองของอังกฤษ

ในครั้งนั้น นายทหารไทยสองคนซึ่งเป็นเพื่อนรักกัน ได้รับมอบหมายนำกำลังเข้าไปตั้งที่มั่นอยู่ในเชียงใหม่ ดินแดนอันห่างไกลและเต็มไปด้วยเรื่องราวลึกลับแถบรัฐฉาน แต่มิตรภาพของคนทั้งสองมีอันต้องขาดสะบั้นลง เมื่อปองรักในนักฟ้อนนกยุงคนเดียวกัน -- ฟ้อนนกยุงเป็นนาฏศิลป์ชั้นสูงของเชียงใหม่ ซึ่งจัดแสดงเฉพาะในราชสำนักในโอกาสพิเศษ และผู้ที่จะเป็นนักฟ้อนนกยุงได้ต้องสืบเชื้อสายมาจากยายทวดกิ่งกุลา นักฟ้อนนกยุงคนแรกเท่านั้น

อีกหลายสิบปีต่อมา เมื่อปราณ วีระพงศ์ นักการทูตหนุ่มเดินทางไปรับตำแหน่งกงสุล ณ เชียงยุง เขาก็ได้พบกับเรื่องราวที่แปลกประหลาดและคาดไม่ถึง นับตั้งแต่วันแรกที่ได้พบกับรินรุ่ง-หญิงสาวที่เป็นนักฟ้อนนกยุง ชายหนุ่มตกอยู่ระหว่างความจริงกับความฝัน สิ่งที่เป็นไปได้กับสิ่งที่ไม่มีความเป็นไปได้ใดๆ ขณะที่เชียงยุงเองก็กำลังเผชิญหน้ากับความเปลี่ยนแปลงจากความเจริญของโลกภายนอก และความพยายามที่จะธำรงสภาพดั้งเดิมไว้

ครับ สิ่งต่างๆ ในโลกนี้ มิใช่มีอยู่แค่ที่สายตาของเรามองเห็นหรือประสาทสัมผัสสัมผัสได้เท่านั้น และหลายสิ่งหลายอย่างที่เรามองไม่เห็นหรือสัมผัสไม่ได้ ก็ไม่ได้หมายความว่าจะไม่มีความจริง ดังเช่นที่คุณจะได้พบใน “ลานมยุเรศ” นี้

ด้วยความนับถือ
ประภัสสร เสวิกุล
กรุงเทพมหานคร
5 ธันวาคม 2556

1

ชายหนุ่มรูปร่างผอมสูงในชุดเบสิกไท่ก้าวลงจากรถเมอร์เซเดส-เบนซ์สีดำคันใหญ่รุ่นเก่า ซึ่งพนักงานในเครื่องแบบชุดขาวสะอาดกู่ลือออกมาเปิดประตูให้ด้วยกิริยานอบน้อม ชายหนุ่มเอ่ยคำขอขมาใจและเงยหน้าขึ้นมองคุ้มไม้สักหลังใหญ่ที่ปลูกสร้างในรูปแบบสถาปัตยกรรมพื้นเมือง ประกอบด้วยหลังคามุงแผ่นไม้ลดหลั่นกันไปสามชั้น ส่วนที่เป็นกันสาดฉลุเหลาลวดลายละเอียดอ่อน

“เซียงยุงยินดีต้อนรับขอรับ” เจ้าหน้าที่พูดภาษาไทยปนสำเนียงเซียงยุง ชายหนุ่มรับคำอยู่ในที่ และมองเลยไปที่ชายชราในเครื่องแต่งกายโอ้อ่า ประณีตที่เดินตรงมาหา

“ท่านกรรมวังอินธา” เจ้าพนักงานบอกเบาๆ “ตระกูลท่านเป็นกรรมวังมาสามชั่วอายุคนแล้ว”

ชายหนุ่มพนมมือไหว้ชายชรา และสังเกตเห็นว่า แม้เส้นผมบนศีรษะรวมทั้งขนคิ้วและหนวดจะเป็นสีขาวไปหมดแล้ว แต่ดวงตาของกรรมวังยังสุกใสอ่อนโยนเหมือนอยู่ในวัยหนุ่ม

“สบายดี” ชายชราเฟื่องมองกงสุลคนใหม่อย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง

“สบายดีครับ” ชายหนุ่มก้มศีรษะ

“ผมขอต้อนรับท่านกงสุลผู้เขียงยงด้วยความชื่นชม” กรมวังทักทายตามมารยาท

“ผมเองก็ดีใจที่ได้มาทำหน้าที่ที่นี่”

“เป็นเรื่องที่น่าแปลกจริงๆ” ดวงตาของชายชราเปล่งประกายครุ่นคิด กงสุลหนุ่มขยับจะถาม แต่กรมวังพาเดินไปยังคุ่มใหญ่และเปลี่ยนเรื่องสนทนา จนถึงตัวคุ่มที่มีเจ้าพนักงานและผู้คนมากหน้าหลายตารอต้อนรับผู้เป็นแขกอยู่

“เจ้าหลวงประทับรออยู่ในห้องด้านใน” กรมวังบอก “เชิญท่านกงสุลไปเข้าเฝ้าท่านก่อน”

ชายหนุ่มรับคำและพนมมือไหว้ผู้ที่มาทักทาย ก่อนเดินตามชายชราผ่านห้องโถงใหญ่ซึ่งใช้เป็นที่จัดงานเลี้ยง และจากไม้ที่เกาะสลักวดลายนกยูงรำแพนบานใหญ่ที่กั้นระหว่างห้องโถงกับบริเวณห้องหับภายในตัวคุ่ม

กรมวังพาแขกคนสำคัญผ่านห้องต่างๆ ก่อนจะหยุดลงตรงหน้าประตูห้องด้านในที่มีเจ้าพนักงานในเครื่องแบบชุดขาวยืนรักษาการณ์อยู่สองฟาก

เจ้าพนักงานก้มศีรษะแสดงความเคารพชายชราและชายหนุ่ม พร้อมกับเปิดประตูให้คนทั้งสองก้าวเข้าไปภายในห้องที่ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนและเครื่องประดับแบบพุกาม ทำด้วยไม้สักปิดทองล่องชาด ติดกระจกหุงดงามละลานตา ซึ่งชายวัยเดียวกับแขกเกียรติยศในเครื่องแต่งกายแบบชาวเขียงยงชั้นสูง นุ่งโสร่งไหมสีเขียวปักแมลงทับ เลื้อตัวในแบบกฤษเฆงสีขาวย คลุ่มทับด้วยเลื้อตัวนอกสีม่วงเข้ม สวมสร้อยทองคำล่องอุบะประดับเพชรนิลจินดา ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวโตเพียงลำพัง เฟื่องสายตาคมกล้าจ้องมองผู้มาใหม่อยู่ก่อนแล้ว

“ขอให้ทรงเกษมสำราญ” กรมวังถวายพรและทูลแนะนำผู้ที่เข้าเฝ้า “กระหม่อมขอเบิกตัวคุณปราชญ์ วีระพงศ์ กงสุลไทยคนใหม่ประจำเขียงยง

เข้าเฝ้า”

“ขอให้ทรงเกษมสำราญ” กงสุลคนใหม่ก้าวไปยืนเบื้องหน้า “ก่อนอื่น กระทบมือขอขอบพระทัยฝ่าบาทเป็นอย่างยิ่งที่โปรดให้กระทบมือเข้าร่วมงาน ในคืนนี้ ทั้งที่กระทบมือเพิ่งเดินทางมาถึงเชียงใหม่ไม่ถึงห้าชั่วโมง และยังไม่ได้ เข้าเฝ้าถวายสัตย์ปฏิญาณอย่างเป็นทางการ”

“งานเลี้ยงสงกรานต์ปีหนึ่งมีเพียงครั้งเดียว ถ้าต้องรอให้เป็นไปตาม พิธีการทุกประการ ท่านกงสุลก็คงจะพลาดโอกาสครั้งสำคัญนี้ไป” เจ้าหลวง รับสั่งด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ไม่เชิงไว้อย่างไร แต่ก็ไม่ได้ถึงความเป็นกันเองมากนัก “และก็อย่างที่ท่านคงจะได้ยินได้ฟังชาวเชียงใหม่คนอื่นๆ พูดกันตลอดเวลา ห้าชั่วโมงที่ผ่านมาแล้ว เชียงนูนยินดีต้อนรับ”

“ขอบพระทัยกระทบมือ” กงสุลไทยค้อมศีรษะรับ

“พวกแขกต่างรอเฝ้าฝ่าบาทอยู่พร้อมกันแล้ว” กรมวังทูลขึ้น “เชิญเสด็จ ู่ที่งานเถิดกระทบมือ”

“เราไปพร้อมกันเลย” เจ้าหลวงรับสั่งพร้อมกับลุกจากเก้าอี้ที่ประทับ เดินมายังชายหนุ่ม ก่อนเดินเคียงคู่ออกไปจากห้อง โดยมีกรมวังตามเสด็จห่างๆ สายตาชายชราที่เพ่งมองเจ้านายและกงสุลไทยแฝงด้วยความคิดคำนึงซึ่งยาก จะหยั่งรู้ได้

มโหรีวงใหญ่บรรเลงเพลงที่มีท่วงทำนองไพเราะอ่อนหวาน ขณะที่แขกต่าง แยกย้ายกันนั่งรับประทานอาหารแบบขันโตก เจ้าหลวงประทับที่วงขันโตก ด้านหน้าจากไม้ลายฉลุ แวดล้อมด้วยพระประยูรญาติชั้นผู้ใหญ่ 2-3 คน พร้อม บรรดากงสุลจากประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา อินเดีย และไทย แต่ผู้ที่ให้ ความสนใจและชวนปราถนา ีระพงค์ พูดคุยมากที่สุดคือเจ้าสายจันทร์ พระ มาตุลาของเจ้าหลวง และดอกเตอร์วิชัย ศาสตรา กงสุลอินเดียประจำเชียงใหม่

ขณะที่เจ้าสายจันทร์พอใจพูดคุยเรื่องราวข่าวสารทันสมัยซึ่งรับฟังจาก

วิทยุต่างประเทศ ดอกเตอร์วิชัยกลับสนทนาเรื่องวรรณกรรมและศิลปะแขนงต่าง ๆ โดยเฉพาะเหล่านักเขียน ศิลปินอินเดีย ทำให้ปรากฏรู้สึกเหมือนตนยืนอยู่ระหว่างโลกสมัยใหม่กับโลกสมัยเก่า เทคโนโลยีล้ำยุคกับนิทานปรัมปรา และความจริงกับความฝัน

“รายการต่อไปจะเป็นการแสดงฟ้อนนกยูง” เจ้าสายจันทร์บอกเมื่อเห็นนักดนตรีวงมโหรีลุกจากที่นั่งให้นักดนตรีอีกชุดหนึ่งเข้าประจำที่ “ฟ้อนนกยูงเป็นการแสดงชั้นสูงที่มีให้ชมเฉพาะคุ้มเจ้าหลวงและในเทศกาลสงกรานต์เท่านั้น”

“ทำไมล่ะครับ” ปรานถามด้วยความแปลกใจ

“เพราะเป็นศิลปะประจำคุ้มมานานหลายร้อยปีแล้ว บางที่ท่านกงสุลคงจะยังไม่ทราบว่าคุ้มนี้มีชื่อว่า ‘คุ้มนกยูง’”

“ผมเพิ่งทราบเดี๋ยวนี้เอง” กงสุลหนุ่มตอบอย่างเอาใจผู้เล่า

“ระบำนกยูงหรือฟ้อนนกยูงเป็นนาฏศิลป์พื้นเมืองของเชียงใหม่ที่มีความสำคัญและจัดอยู่ในศิลปะชั้นสูง” ดอกเตอร์วิชัยพูดเสริม “ที่หน้าประหลาดก็คือเป็นนาฏศิลป์บริสุทธิ์ ไม่มีพื้นฐานมาจากที่อื่น ไม่ว่าจะเป็นอินเดีย จีน พม่า หรือแม้แต่ไทย ผมสันนิษฐานว่าน่าจะเกิดจากครุฑนาฏศิลป์คนแรกๆ ของคุ้มนกยูง ฝ้าดูลีลาท่าทางนกยูงอย่างละเอียดลออจนแทบเข้าใจลึกซึ้งถึงจิตใจนกยูงเลยทีเดียว”

“ดอกเตอร์พูดถูก” เจ้าสายจันทร์ยอมรับ “แต่น่าเสียดาย ไม่มีใครเคยศึกษาประวัติความเป็นมาของการฟ้อนนกยูงอย่างจริงจัง ส่วนมากมักออกมาในรูปแบบตำนานผสมความเชื่อต่างๆ”

“เป็นต้นว่าอะไรบ้างครับ”

“ก็อย่างเช่น คนที่คิดทำฟ้อนคนแรกเป็นฤๅษีตั้งอาศรมอยู่ในบริเวณที่เป็นหนองน้ำใหญ่ของเชียงใหม่ ซึ่งเมื่อก่อนเป็นป่าโปร่ง มีนกยูงอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก หลังจากนั้นการฟ้อนได้ถูกถ่ายทอดสู่ฟ้อนนกยูงคนแรก”

“ซึ่งก็อาจเป็นไปได้” กงสุลอินเดียแสดงความเห็น “เพราะในสมัยโบราณ

คงมีคนอยากบวชเป็นฤๅษีไฟเพื่อแสวงหาความสงบบ้างเหมือนกัน หรือมีเช่นนั้นก็เป็นความนิยมของคนในยุคก่อนที่ต้องพูดถึงฤๅษีเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น”

นักดนตรีชุดใหม่เริ่มลองเสียงเครื่องดนตรี

“และอย่างที่ว่ากันว่า การพ่อนกยูงจะมีการถ่ายทอดให้เฉพาะคนที่สืบสายเลือดเท่านั้น จะไม่มีการสอนคนภายนอกเป็นอันขาด” เจ้าสายจันทร์นิ่งไปชั่วขณะก่อนเล่าต่อด้วยน้ำเสียงแผ่ว “หรือปีใดคุ่มนกยูงไม่มีการจัดพ่อนกยูงในงานเลี้ยงสงกรานต์ ปีนั้นจะเป็นปีสีนวงค์เจ้าผู้ครองเชียงยุง”

“วิหขุปีปีซีของเจ้าไม่มีรายงานข่าวบ้างหรือ เรื่องการเปิดพีระมิดของปฐุมฟาโรห์อียิปต์ ที่เชื่อกันว่าผู้ใดแตะต้องจะต้องคำสาปรุนแรง หรือการกู้เรือไททานิก ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นสุสานใหญ่ของผีร้ายในทะเล แต่ไม่เห็นมีใครเจออาถรรพณ์อะไรเลยสักราย”

ดอกเตอร์วิหขุถามยิ้มๆ และยุติคำพูดเมื่อเสียงฆ้องกระหึ่มดัง ตามด้วยเสียงปี่เสียงพิณ ฉาบและกลอง พร้อมกับร่างระหงของหญิงสาวในชุดชั้นใหม่ปักเลื่อมลาย เลื้อแขนกุดแนบเรือนร่าง สวมกะบังหน้ารูปนกยูง ใต้วงแขนมีปีกใหญ่ประดับขนนกยูงพราวแพรว เช่นเดียวกับแพนหางที่ติดไว้ที่สะโพก

ท่วงทำนองและเสียงดนตรีประกอบกับลีลารำรำอันอ่อนช้อย คล้ายกิริยาเยื้องย่างของนกยูง ทำให้ผู้ร่วมงานทุกคนนิ่งชมด้วยความเงิบสงบ ทรายกระทั่งเสียงเพลงระรัว หญิงสาวเปลี่ยนท่าทางเป็นรำเริงและโลดเต้นไปมาบนพื้นที่กว้างอย่างสนุกสนาน กระทั่งถึงช่วงชยับกายด้วยลีลาลำพอง คลี่ปีกรำแพนหางอย่างโอ้อ่าสง่างาม ก่อนจะหมอบยอบกายอยู่หน้าวงชั้นโตกของเจ้าหลวงติดตามด้วยเสียงปรบมือดังลั่น

“ตามธรรมเนียมถือกันว่านกยูงนำพรมามอบให้ และเจ้าหลวงจะรับสั่งถามถึงชะตาเมืองสามข้อ” เจ้าสายจันทร์กระซิบบอกกงสุลหนุ่ม

“ปีนี้ฝนฟ้าเป็นประการใด” เจ้าหลวงรับสั่งถามด้วยพระสุรเสียงอันดัง

“ด้วยบุญญาบารมีของเจ้าหลวง ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาลเพคะ” น้ำเสียงหญิงสาวสดใสกังวานเหมือนระฆังแก้ว จนปราณอดจ้องมองดูใบหน้าที่หมอบก้มอยู่ไม่ได้

“ข้าวปลาอาหารละ” เจ้าหลวงแย้มพระสรวลด้วยความพอพระทัย ก่อนรับสั่งถามข้อต่อไป

“ข้าวปลาอาหารบริบูรณ์ดีไม่มีเสียหายเพคะ”

“บ้านเมืองปรกติสุขดีหรือไม่”

“บ้านเมืองปรกติสุขดี ปราศจากทุกข์เข็ญใดๆทั้งสิ้น” นกยูงน้อยทำนาย

“สาธุ” เจ้าหลวงและพระประยูรญาติชั้นผู้ใหญ่ในวงส่งเสียงรับคำทำนายอันเป็นมงคลพร้อมกัน

“เจ้าสมควรได้รับรางวัล” เจ้าหลวงรับสั่งพลาถอดพระธำมรงค์ทองที่สวมติดพระอนามิกาข้างขวาออก ทรงถือไว้ในพระหัตถ์พร้อมๆ กับวงดนตรีเริ่มบรรเลงเพลงอีกครั้ง

“คราวนี้นางจะพื่อนรอบวงชั้นโตกของเรา ถ้าเสียงดนตรีหยุดลงและนางพื่อนมาถึงผู้ใด เจ้าหลวงจะประทานพระธำมรงค์ให้ผู้นั้นมอบแก่นาง” เจ้าสายจันทร์กล่าวกับกงสุลไทย

สาวน้อยในชุดนกยูงกรี๊ดกรายรายรอบวงช้าๆ ก่อนเร่งจังหวะรวดเร็วตามเสียงรัวของฆ้องกลอง ทันทีที่ลิ้นเสียงฉาบ ร่างของนางหยุดพื่อนตรงเบื้องหลังของปราณ ชายหนุ่มรู้สึกอับอายอย่างประหลาด

“ท่านกงสุล” เจ้าหลวงทรงยื่นพระธำมรงค์ผ่านเจ้าสายจันทร์มาสู่มือของปราณ

“กระหม่อม” กงสุลหนุ่มรับคำก่อนหันไปมอบพระธำมรงค์ทองคำแก่นกยูงน้อย สายตาของหนุ่มสาวประสานกัน หัวใจของปราณเต้นแรงขึ้นจนต้องเป็นฝ่ายหลบสายตาควาวของหญิงสาว

“เจ้ามีสิ่งใดมอบตอบแทนท่านกงสุลไทยบ้าง” เจ้าหลวงรับสั่งถาม

“หม่อมฉันไม่มีสิ่งใดที่ควรคู่ นอกจากกะบังหน้านี้เพคะ” หญิงสาวทูลพร้อมปลดกะบังหน้าที่ทำด้วยโลหะเงินแกะสลักกลวดยานกยูง ก่อนยื่นให้ชายหนุ่ม

“ท่านเป็นคนที่ดีมาก” ดอกเตอร์วิชัยเอ่ย ขณะที่เจ้าหลวงทรงปรบพระหัตถ์แสดงความยินดี

กรมวังอินตาเดินนำหน้าบรรดากงสุลต่างชาติมายังรถยนต์ที่จอดรอรับหน้าคุ้มหลวงเมืองงานเลี้ยงเล็กรา

“ยินดีที่รู้จักครับ” ปราณล้มผัสมือกับดอกเตอร์วิชัย

“ถ้าพรุ่งนี้ไม่มีอะไรทำ แวะไปที่บ้านผมสิ” กงสุลอินเดียเอ่ยชวน

“ไม่เป็นไรครับ” ชายหนุ่มปฏิเสธอย่างเกรงใจ “พรุ่งนี้เป็นวันหยุดราชการ คุณควรจะได้พักผ่อน”

“คุณเดินทางมาคนเดียวไม่ใช่หรือ” ดอกเตอร์วิชัยย้อนถาม “ยังงี้ก็ไปคุยกันแก้เหงา”

“การถวายสัตย์ปฏิญาณบัตรคงจะมีภายหลังเทศกาลสงกรานต์” กรมวังบอกกงสุลใหม่เมื่อดอกเตอร์วิชัยขึ้นรถไปแล้ว “ถ้าเจ้าหลวงรับสั่งให้เข้าเฝ้าได้เมื่อไร ผมจะแจ้งให้ทราบ”

“ขอบคุณมากครับ” ปราณพนมมือไหว้ “ไว้หลังสงกรานต์ผมคงขออนุญาตมาเยี่ยมคำนับท่านบ้าง”

“ได้สิ” ชายชรารับคำและมองดูชายหนุ่ม

“ราตรีสวัสดิ์นะครับ” กงสุลอังกฤษและสหรัฐฯ เอ่ยคำอำลา

“ราตรีสวัสดิ์” ปราณโบกมือให้

“ผมขอถามอะไรท่านกงสุลสักหน่อยได้ไหม” กรมวังเอ่ยเมื่ออยู่กันตามลำพัง “ท่านกงสุลคิดอ่านจะทำยังไงกับกะบังหน้าของนักพ่อนกยูง”

กงสุลหนุ่มหนึ่งไปครู่หนึ่งเมื่อได้ฟังคำถามที่คาดไม่ถึง

“ผมยังไม่รู้เหมือนกัน แต่คงจะเก็บไว้เป็นของที่ระลึก”

“ผมขอแนะนำอะไรสักอย่าง” สีหน้ากรมวังเคร่งเครียดขึ้น “ถ้าคุณไม่ลอยแม่น้ำไป ก็ควรคืนให้นาง ไม่ควรเก็บไว้เอง”

“ทำไมล่ะครับ” ปรากฏถามด้วยความประหลาดใจ

“ผมไม่สามารถอธิบายอะไรแก่ท่านกงสุลได้” ชายชราสันติริยะแรงๆ ปิดปากเงียบไม่ยอมพูดอะไรต่อ จนกระทั่งชายหนุ่มก้าวขึ้นรถที่เจ้าพนักงานเปิดประตูให้ เมอร์เซเดส-เบนซ์สีดำแล่นหายไปในความมืดเบื้องหน้า

ตัวอย่าง

2

บ้านพักของกงสุลไทยประจำเชียงใหม่เป็นตึกสองชั้นหลังใหญ่
ปลูกสร้างตามแบบบริติช-อินเดีย ในสมัยที่อังกฤษยังปกครองอินเดียและ
ดินแดนต่างๆในเอเชียอาคเนย์อยู่ ตึกด้านหน้าตรงกลางที่ล้ำออกมาเป็น
โถงใหญ่ก่อนจะเข้าสู่ภายในประกอบด้วยหอแปดเหลี่ยมทั้งซ้ายและขวา
ด้านบนสุดของหอเป็นโดมแบบโมกุลทั้งหลัง ทาสีขาวवलตัดสีน้ำตาลเข้มของ
กรอบและบานประตูหน้าต่าง ถึงแม้จะมีอายุเก่าแก่กว่า 100 ปี แต่ก็ได้รับการ
ดูแลรักษาให้คงสภาพดีพอสมควร

“งานเลี้ยงเป็นอย่างไรบ้างครับ”

ชายสูงวัยกว่าเล็กน้อยเอ่ยถามปราณ วีระพงศ์ ขณะเดินนำหน้าผู้เป็น
เจ้าของสถานที่คนใหม่ไปตามทางเดินรอบสนามหญ้าหน้าตึก ซึ่งแสงแดดยามเช้า
ทอดทอจับเกล็ดน้ำค้างที่เกาะตามใบหญ้าเป็นประกายวิบวาว

“ก็ดีครับ” กงสุลกระซิบเลื้อยก็ผ้าขนสัตว์แนบตัวเหมือนยังไม่คุ้นกับ
สภาพอากาศหนาวเย็นยามเช้าในดินแดนที่รอบล้อมด้วยเทือกเขาและ
หมูดอย “เสียดายที่คุณชลิทไม่ได้ไปร่วมงานด้วย เลยไม่มีคนคอยแนะนำอะไร”

“เมื่อวานผมไปไม่ไหวจริงๆ ปวดศีรษะมาตั้งแต่วานขึ้นแล้ว ขึ้นไปงานเลี้ยงแล้วเจอคนรู้จักกันคะยั้นคะยอให้ดื่มเหล้าเข้าไปอีก เห็นที่หัวที่มกลางงานแน่ แต่ในงานคงมีหลายคนที่ให้คำแนะนำได้ดีกว่าผม อย่างกรมวังอินทภาพหรือเจ้าสายจันทร์”

“พูดถึงกรมวังกับเจ้าสายจันทร์ คุณชลิตรู้จักสองคนนี้ได้มั๊ย”

“ก็พอสมควร” ชลิตแบ่งรับแบ่งสู้ “ทั้งสองค่อนข้างจะชอบคนไทยมากกว่าเจ้านายและข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของเชียงยุงคนอื่น ๆ”

“แต่เท่าที่ผมสังเกตเมื่อคืน ก็ดูชาวเชียงยุงมีท่าทางเป็นมิตรดี”

“ความเป็นมิตร ความชอบ และความรัก เป็นสิ่งที่แตกต่างกันและมีขั้นตอน โดยทั่วไปชาวเชียงยุงก็เหมือนกับคนเอเชีย มีความเป็นมิตรกับคนต่างชาติ ขณะเดียวกันก็ถือตัวและทะนงในศักดิ์ศรี ถ้าจะพูดต่อไปก็คงต้องว่าสาเหตุที่ทำให้คนเชียงยุง โดยเฉพาะอย่างยิ่งชนชั้นสูงส่วนใหญ่ ไม่ค่อยชอบคนไทย ก็มาจากการกระทำของทหารไทยที่เข้ายึดครองสหรัฐอเมริกาเดิมนสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง”

“เหตุการณ์ผ่านมามาตั้งนานกาลแล้ว ไม่น่าจะมาจดจำหรือผูกใจเจ็บกันอยู่อีก” ปรานส่ายหน้า

“คนที่ เป็นฝ่ายกระทำกับฝ่ายถูกกระทำย่อมมีความคิดต่างกัน เราอาจคิดว่าเขาน่าจะลืมหรือให้อภัยได้แล้ว แต่เขากลับคิดว่าเราไม่น่าทำกับเขาได้ลงคอ เพียงแค่นี้ก็เหมือนกับพูดกันคนละเรื่องเดียวกันแล้ว ทำยังไงก็ไม่มีทางจะเข้าใจกันได้”

“ผมจะพยายามสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน”

“กงสุลคนก่อนๆ ก็คิดอย่างเดียวกับคุณปราน แต่ยังไม่มีใครสามารถสมานรอยร้าวได้สำเร็จ” ชลิตพูดด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“ผมรู้ว่ามันคงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทำให้ลุล่วงภายในเวลาแค่วันสองวัน” กงสุลคนใหม่มองไปนอกกรั้วเหล็ก เห็นผู้คนในเครื่องแต่งกายพื้นเมืองเดิน

บายหน้าไปทำบุญที่วัดใกล้ๆ “คุณชลิตจะไปทำบุญที่วัดไหนหรือเปล่า”

“ผมว่าจะไปทำบุญที่วัดธาตุคำ ให้ลูกเมียล่วงหน้าไปก่อนแล้ว แต่ผมอยากแวะมาดูกงสุลก่อน ถ้าไม่มีโปรแกรมไปไหน ขอถือโอกาสชวนไปทำบุญสงกรานต์ร่วมกัน”

“เข้านี้ผมไม่มีนัด แต่บายๆว่าจะแวะไปคุยกับดอกเตอร์วิชัยสักหน่อย”

“ครับ” รองกงสุลพยักหน้า “งั้นไปรถจี๊ปของผมคันเดียว เสร็จแล้วไปทานข้าวกลางวันที่บ้าน บายๆ ค่อยกลับ ให้ไอ้สิงห์มันขับเบนซ์ไปบ้านดอกเตอร์วิชัย”

“ก็ดีเหมือนกัน” ปรากฏเห็นด้วย “ขอเวลาผมขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อก็ก็เป็นเสื้อใหม่พรมแขนยาว จะได้ค่อยอุ่นหน่อย”

“ผมจะรอที่รถนะครับ” ชลิตบอกพร้อมกับเดินไปยังรถจี๊ปวิลลี่รุ่นเก่าซึ่งประกอบในอินเดียน และสั่งงานกับพนักงานขับรถชาวพื้นเมืองที่รอรับคำสั่งอยู่ใกล้ๆ

ธาตุคำเป็นวัดใหญ่อยู่ใจกลางเมืองเชียงใหม่ ตามตำนานที่เต็มไปด้วยเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์มักกล่าวกันว่า หลังจากพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพพระพุทธเจ้า โทณพราหมณ์ได้ดวงพระบรมสารีริกธาตุแจกจ่ายบรรดากษัตริย์ที่มาร่วมงาน ยังเหลือพระบรมสารีริกธาตุพระชานู (เช่า) อยู่ในผอบทองคำอีก 1 องค์ กากราชหรือพญากาชาวซึ่งบินผ่านได้โฉบจิกพระธาตุองค์นั้นไป

บรรดากษัตริย์เห็นดังนั้นต่างโกรธแค้น จึงให้ราชบุรุษและนายพรานตามล่าเพื่อนำพระธาตุกลับคืนมา พญากาชาวบินหนีมาถึงบริเวณที่เป็นเมืองเชียงใหม่ในปัจจุบันก็หมดแรง ตกลงมายังพื้นดินถึงแก่ความตาย ด้วยบุญของแผ่นดินที่จะเป็นสถานที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ ทำให้ปลวกแดงมาทำรังครอบร่างกากราชไว้ เพื่อมิให้ราชบุรุษและเหล่าพรานค้นพบ เมื่อคนเหล่านั้นกลับกันหมดแล้ว จึงมีฤๅษีตนหนึ่งเข้าฌานทราบเรื่องที่เกิดขึ้น เลยเนรมิตรระฆังทอง

ครอบจอมปลวกไว้อีกชั้นหนึ่ง พร้อมกับทำนายว่า ในอนาคตกาลจะมีกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่พระองค์หนึ่งมาสร้างเมืองบริเวณนี้ และสร้างพระธาตุองค์หนึ่งขึ้นเป็นที่สักการบูชาของประชาชนพลเมือง ตลอดจนผู้คนในดินแดนใกล้เคียง ทำให้บ้านเมืองมีความเจริญรุ่งเรืองสืบทอดไป 700 ปีเศษ

“พระธาตุคำสร้างในสมัยขุนคาน เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่คนแรก ที่ยกพลและราษฎรอพยพมาจากตอนกลางของพม่าเพราะเกิดการสู้รบแย่งชิงบ้านเมืองระหว่างพี่น้อง” ชลิตที่เดินถือถังพลาสติกบรรจุดอกไม้ธูปเทียนตามหลังมาแล้วให้กงสุลคนใหม่ฟัง “และเป็นเรื่องน่าแปลกที่มีการขุดพบระฆังทองตรงจุดนี้ขุนคานจึงสร้างพระธาตุขึ้นองค์หนึ่ง ประทานนามว่าธาตุคำ”

“อาจเป็นเรื่องของการสร้างขวัญและกำลังใจให้ประชาชน ทำนองเดียวกับการขุดพบหอยสังข์ในพงศาวดารตอนสร้างกรุงศรีอยุธยาก็ได้” ชายหนุ่มไม่ปลงใจเชื่อเท่าไรนัก

“ก็อาจเป็นอย่างที่กงสุลว่า” ชลิตคล้อยตามอย่างขี้เกียจขัดคอ

“ขุนคานสร้างเมืองเชียงใหม่และพระธาตุเมื่อไหร่ละ” ปราณถาม

“ประมาณปีคริสต์ศักราชหนึ่งพันสองร้อยครับ”

“ก็ราวๆ หนึ่งพันเจ็ดร้อยสี่สิบกว่าปีหลังจากถวายพระเพลิงพระพุทธรเจ้าแล้ว” กงสุลหนุ่มเดินช้าลงเมื่อเข้าไปภายในวัดที่มีผู้คนล้มหลาม “หมายความว่าพระธาตุถูกฝังอยู่เป็นเวลานานมากทีเดียว”

“ครับ” อีกฝ่ายรับคำอย่างไม่รู้จะพูดอะไร

“ตอนนี้ก็เลยเวลาเจ็ดร้อยปีที่ว่ามาร่วมร้อยปีแล้ว แต่ราชวงศ์ของขุนคานก็ยังอยู่ดี” ปราณพูดต่อ

“เรื่องนี้เป็นความเชื่อที่เล่ากันสืบมา แบบเดียวกับเพลงยาวพยากรณ์สมัยอยุธยาที่ว่า ‘กระเบื้องจะเฟื่องฟูลอย น้ำเต้าน้อยจะถอยจม ผู้ดีจะเดินตรอก ชี้ออกจะเดินถนน’ อะไรทำนองนั้น” ชลิตอธิบาย “แต่จริงๆ แล้วตลอดเวลาที่ผ่านมา ก็มีเรื่องต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย ทุกครั้งที่เกิดเรื่องไม่ดีขึ้น คนมักจะ

หยิบยกคำทำนายของฤๅษีขึ้นมาพูดกันใหม่”

“แล้วตอนนี้ล่ะ” ชายหนุ่มถาม

“ระยะนี้เงียบไป แต่ก็ไม่แน่ว่าจะเริ่มพูดกันอีกเมื่อไหร่”

“เดี๋ยวก่อน” กงสุลหนุ่มยกมือเป็นเชิงให้ผู้ที่มาด้วยหยุดเดิน “คุณชลิต รู้จักผู้หญิงคนนั้นไหม”

“คนไหนครับ” รองกงสุลมองตามอย่างงงๆ

“ก็คนที่ใส่เสื้อป้ายข้างแขนยาว ซีนมีเชิงกรอมเท้าสีชมพูทั้งชุด”

“คนที่โปกผ้าด้วยสีไหมครับ” ชลิตถาม

“นั่นแหละ” ปราณพยักหน้า

“นักฟ้อนประจำคุ้มหลวงไงครับ เธอชื่อรินรุ้ง”

“รินรุ้ง” ชายหนุ่มทวนคำ

“ครับ เธอเป็นคนฟ้อนนกยูง นักฟ้อนนกยูงจะต้องเป็นคนที่สืบเชื้อสายมาจากนักฟ้อนนกยูงรุ่นแรก และมีสิทธิต่างๆ มากมายกว่าคนสามัญในคุ้มหลวง ผมว่าเมื่อคืนกงสุลก็คงจะได้ดูเธอฟ้อนนกยูงแล้ว”

“ใช่” ปราณรับคำ “และก็ได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับนักฟ้อนนกยูงมาบ้างเหมือนกัน” เขานึกถึงคำพูดของเจ้าสายจันทร์และคำเตือนที่นางกลัวของกรมวังอินทราในเรื่องกะบังหน้าที่รินรุ้งมอบให้เขาเป็นของขวัญเมื่อคืน

“เธอมากับคนในคุ้ม” ชลิตมองกลุ่มคนที่แวดล้อมหญิงสาว

“ผมอยากจะพูดกับเธอสักคำสองคำ” ปราณพูดโดยมิได้ละสายตาจากหล่อน

“การพูดคุยกับนักฟ้อนนกยูงนอกคุ้มหลวงเป็นเรื่องต้องห้าม” รองกงสุลมีท่าทางไม่สู้สบายใจนัก

“ผมแค่อยากถามอะไรเธอคนเดียว” ชายหนุ่มไม่ยอมละความตั้งใจ

“เอาอย่างนี้แล้วกัน” ชลิตพูดอย่างใช้ความคิด “เดี๋ยวก่อนขึ้นไปฟังพระเทศน์บนศาลา ผมจะลองที่ติดๆกับพวกคุ้มหลวง ผมพอจะรู้จักคนในคุ้ม

อยู่บ้าง จะหาทางชวนคุยดู ถ้ามีโอกาส กงสุลกัศมนตรีจะพุดคุยกับบรินรุ่งได้
อย่าให้คนอื่นทันสังเกตเห็น”

“ขอบใจมาก” ปราณยิ้มออก

“ไม่เป็นไรครับ แต่ตอนนี้ต้องหาเมียกับลูกผมให้เจอก่อน เดี่ยวจะโดน
บ่นแย้”

ภาพงานบุญตามประเพณีโบราณเป็นภาพที่ปราณไม่ได้เห็นมานานพอสมควรแล้ว
นับตั้งแต่ชีวิตของคนเมืองเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพบ้านเมือง ชายหนุ่มจำได้
ว่าในสมัยที่เขายังเล็กๆ อยู่ที่นี่ เวลาวัดแถวบ้านมีงานประจำปีและเขารำร้องตาม
พี่เลี้ยงออกไปเที่ยว แม่จะส่งพี่เลี้ยงให้เอาผ้ามัดตัวเขาติดกับเอาอย่างแน่นหนา
แถมเกณฑ์คนงานและญาติๆ ผู้ชายไปคอยดูแลอีกชบวนใหญ่ ด้วยกลัวลูกจะ
ถูกคนร้ายจับตัวไปขายพวกขอทาน

นับเป็นความรอบคอบและความห่วงใยของแม่ ซึ่งเขา พี่เลี้ยง ตลอดจน
ญาติๆ และคนงานชายไม่มีวันลืมเลือน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาคนในกลุ่มเกิด
ความสนใจสิ่งต่างๆ ไม่ตรงกัน เช่น บางคนอยากขึ้นชิงช้าสวรรค์ แต่อีกคนอยาก
ปากระป๋องชิงบุหรี่ปริหรือยิงปืนไม้ก๊อก รวมไปถึงการดูระบำโป๊หรือเล่นการพนัน
ซึ่งผลสุดท้ายก็มักจะลงเอยด้วยการส่งพี่เลี้ยงซึ่งผูกตัวติดอยู่กับเขากลับบ้านก่อน
ไว้ดีก็จึงค่อยย่อออกไปเที่ยวกันใหม่

แม่เป็นผู้หญิงเข้มแข็งและเอาการเอางาน สามารถคุมอยู่ซ่อมมรดกยนต์
คนเดียวนับตั้งแต่พ่อตาย ใครเพิ่งเอาธมาซ่อมที่อยู่วัดครั้งแรกมักจะไม่น่าเชื่อ
หญิงวัยกลางคนรูปร่างผอมบางที่สวมผ้าซิ่นสีดำและเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาว ทำทาง
เรียบร้อย ซึ่งนั่งอยู่ในห้องกระจกด้านหลัง จะเป็นทั้งเจ้าของและผู้จัดการของ
“ซ. ช่างยนต์” ที่เชี่ยวชาญในการซ่อมรถยนต์ยุโรปมาเป็นเวลานาน

ปราณจำเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพ่อได้ไม่มากนัก ภาพภาพเดียวที่เขานึกออกคือ
ชายหนุ่มผิวคล้ำ รูปหล่อ ไร่ผมยาว ปล่อยปอยผมข้างหน้าให้ตกลงมาเคลือบ

หน้าผาก 2-3 ปอย สวมเสื้อเชิ้ตลายสกอตแขนสั้น พับปลายแขน นุ่งกางเกงบลูยีนคับตัว ขับรถอเมริกันเปิดประทุนคันโตที่มักจะมาจอดรอรับเขาที่ริมถนน หน้าโรงเรียนตอนเย็น พลังเท้าเขากับกรอบหน้าต่างรถและพ่นควันบุหรี่เป็นวงๆ นานๆที่จะเงยหน้าขึ้นดูกระจกมองหลังและตะแคงทรงผมที่ลงครีมเหนียวๆให้เข้ารูป

พ่อเป็นคนรักรถ ชอบขับรถ แข่งรถ และดัดแปลงรถ สิ่งเหล่านี้ทำให้พ่อลงทุนเปิดอู่ซ่อมรถยนต์ขึ้น ตอนแรกกะทำเล่นสนุกๆ แต่ตอนหลังกลับกลายเป็นกิจการใหญ่โตจนพ่อชักจะหมดสนุก แต่แม่ซึ่งเป็นคนเอาจริงเอาจังมาแต่ไหนแต่ไรไม่ยอมให้พ่อเลิกล้มกิจการอู่รถลงง่ายๆ เลยเข้าไปดูแลกิจการด้วยตัวเองตั้งแต่ก่อนจะมีเขา โดยได้รับการยอมรับจากบรรดาช่างทั้งหลายในอู่ แต่มีคนไม่เห็นด้วยอย่างมากอยู่เพียงคนเดียวคือย่า ซึ่งมักพูดให้เข้าหูแม่ว่า “ตระกูลวีระพงศ์เป็นเชื้อสายขุนน้ำขุนนาง เป็นเลือดทหาร ไม่ใช่ช่างพิตช่างถนน” ซึ่งแม่มักจะทำหูทวนลม นอกจากนั้นจะเหลืออดเหลือทน จึงบ่นลับหลังว่า “สมัยนี้มัวถ้อยคถ้อยคักดีก็อดตายกันพอดี ไม่ใช่เงินที่ได้มาจากช่างพิตหรือที่เลี้ยงพวกขุนนางอยู่ตอนนี้”

พูดตามจริงแล้ว ปราณอกจะเข้าข้างแม่เสมอ ยิ่งกับย่าด้วยแล้ว เขาไม่ค่อยอยากเข้าใกล้เท่าไรนัก คำที่นอกจากจะไว้ตัวอย่างคนรุ่นเก่ารุ่นโบราณแล้ว ยายังดูและจู้จี้ขี้บ่นราวกับชีวิตนี้ไม่เคยพอใจอะไรสักอย่าง ถ้อยคำที่ย่ามักพูดติดปากซึ่งเขาได้ยินสมัยเด็กๆ ก็คือ “สมัยที่ปู่แกยังอยู่” แล้วก็ตามด้วยสิ่งเลิศจูต่างๆ เช่น มีรถยนต์ 7 คัน หรือแต่งตัวสวยไปงานเต้นรำ จนบางครั้งเขานึกว่าเป็นเรื่องที่ย่านึกคิดไปเองหรือเป็นแค่ความพ้อฝันของคนแก่ ย่ามักจะพูดด้วยความภาคภูมิใจเสมอว่า “ปู่ของแกสมัยหนุ่มๆ นะรูปหล่อไม่มีใครเทียม ยิ่งแต่งเครื่องแบบนายทหารยิ่งงามเข้าไปใหญ่ ขนาดท่านจอมพลยังเรียกไปถ่ายรูปเป็นแบบโฆษณาสมัยสงคราม”

น่าเสียดาย ภาพโฆษณาเหล่านั้นสูญหายไปพร้อมกับรูปถ่ายและเอกสาร

อื่นๆที่เกี่ยวข้องกับคุณปู่ในช่วงไฟไหม้บ้านเก่าของคุณย่าที่ย่านสวนมะลิ เรื่องราวต่างๆของปู่ก็เลือนหายไปพร้อมกับการตายของย่าเมื่อปราณอายุได้เพียง 4-5 ขวบ

“กงสุลครับ” ชลิตเรียกเบาๆ “นี่เพ็ญแขภรรยาของผม แล้วนี่ต้น ลูกชายครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” ปราณรีบยกมือไหว้ภรรยาของรองกงสุล ก่อนจะลูบศีรษะเด็กชายวัย 6 ขวบที่พนมมือแต่

“ตกลงว่าเสร็จจากทำบุญแล้ว กงสุลจะไปทานกลางวันที่บ้านเรา” ชลิตบอกภรรยา

“ดีเลยค่ะ ดิฉันเตรียมขนมจีนไว้ ไม่ทราบว่าท่านกงสุลชอบหรือเปล่า”

“เรียกผมว่าปราณหรือกงสุลเฉยๆก็ได้ครับ ไม่ต้องมี ‘ท่าน’ จะดีกว่า”

“ขอบคุณค่ะ” เพ็ญแขมีท่าทีสบายใจขึ้น

“ผมทานได้ทุกอย่างครับ” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ “ยิ่งขนมจีนน้ำยาหรือชาวน้ำเป็นของโปรดมาตั้งแต่เด็กๆ”

“พี่ว่าเราขึ้นไปศาลากันเลยดีกว่า” ชลิตมองผู้คนที่เริ่มหนาตาขึ้นเรื่อยๆ

“อีกตั้งนานกว่าพระจะลงมาที่ศาลานะคะ” ภรรยาแย้ง

“ปีนี้คนเยอะ” รองกงสุลหันมาสบตาชายหนุ่ม “ถ้าไม่รีบไปจองเดี๋ยวจะไม่มีที่นั่ง อีกอย่างกงสุลอยากกราบนมัสการท่านเจ้าอาวาสด้วย”

“แต่ต้นยังไม่ได้ก่อเจดีย์ทรายเลย” บุตรชายอุทธรณ์

“ไว้พระเทศน์เสร็จแล้วค่อยลงมาก่อก็ได้” บิดาตัดบท เดินนำหน้าไปยังศาลาโถงที่ปลูกสร้างด้วยไม้สักต้นใหญ่ประดับธงทิวงดงาม

“ชั่วชีวิตหนึ่งของคนเรา เหมือนกับเราเดินทาง
ตามหาอะไรบางอย่าง และสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด
จนเรายินยอมสละทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่เพื่อแลกกับมัน
เรารู้ว่าเราจะมีความสุขและอึดอ้อมใจที่ได้ครอบครองมัน
หรือได้มันกลับคืนมา และเราจะถนอมรักมันไว้กับเรา
ตราบวินาทีสุดท้ายของชีวิต”

ผลงานของประภัสสร เสวิกุล ที่นานมีบุ๊คส์ภูมิใจเสนอ

60 เรื่องสั้น ประภัสสร เสวิกุล

แกมกลืนสุคนธา • ขอหมอนใบนั้น...ที่เธอฝันยามหนุน
จะฝันถึงเธอ ทุกคืนที่มีแสงดาว • ซิงตึ้ง • ถนนสายใบไม้ร่วง
บ้านก้านมะยม • มงกุฎดาริกา • ม่านมรสุม • ลอดลายมังกร
สำเภาทอง • เหลื่อมไหม ลายเหมย • รักในม่านฝน
มีเมฆบ้างเป็นบางวัน • ลอยคอ • ขอให้รักเรานั้นนิรันดร
อำนาจ • เวลาในขวดแก้ว • ซี้ค • ลานมยุเรศ

ประภัสสร เสวิกุล

ชีวิตแห่งการเดินทาง จากซีกโลกหนึ่งสู่อีกซีกโลกหนึ่งของการทำงาน
ในหน้าที่นักการทูต และสร้างสรรค์การเดินทางระหว่างบรรทัดตัวอักษรในโลกหนังสือ
ตลอดระยะเวลาอันยาวนาน ด้วยความเป็นนักคิด นักเขียน และนักสังเกตการณ์ชีวิต
ผู้หล่อหลอมความจริงและจินตนาการ
ทั้งสองโลกเข้าด้วยกันได้อย่างกลมกลืน
งดงาม เปี่ยมไปด้วยคุณค่า ทั้งให้แง่คิด
และให้กำลังใจแก่ผู้อ่านเสมอมา...

 NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

หมวดนวนิยายชีวิต

ราคา 245 บาท

ISBN 978-616-04-2119-0

9 786160 421190